

Man har derfor ikke kunnet finde det rigtigt at bibeholde de herhenhørende Bestemmelser i 2det Stykke af § 18 i Kommissionens Udkast.

I sine almindelige Bemærkninger til Afsnittet om Nedlæggelse eller Forandring af Møller og andre Vandværker m. m. har Kommissionen udtalt, at der sikkert ikke fra Grundlovens § 82 kan reises nogen Indvending mod den i visse Tilfælde foreslaaede Afgang til at kunne expropriere Vandværker eller deslige Anlæg, der ere beliggende ved et offentligt Vandløb, og hvis Tilstedeværelse er til Hinder for Tilveiebringelsen af en henfigtsmæssigere Bandoafledning, idet de Interesser, for hvis Skyld Expropriationen her foretages, allerede ere stempede som „Almennynteresser“ derved, at det paagjældende Vandløbs Regulering foranstalttes af det Offentlige. Det turde nu vel ikke være saa ganske utvivlsomt, at et bestemt begrænset Antal — flere eller færre — af enkelte Lodsæeres Vel kan stilles lige med Almennyntet, eller at den Omstændighed, at et Anliggende er stillet under det Offentlige Tilsyn eller Ledelse, skal være tilstrækkelig til at betegne de dette Anliggende vedrørende Interesser som Almennynteresser; men da det dog aldrig har været tvivl underkastet, at den Indskrænkning i Eiendomsretten over Jord eller den Afstaaelse af Jord, som udfordres i Anledning af et Vandløbs Regulering eller Anlægget af en ny Bandoafledning, Lovlig kan fordres, og da det i saa Henseende ikke kan komme i Betragtning, om Afstaaelsens Gjensidighed er mer eller mindre betydelig, vil der formentlig ikke kunne reises nogen afgjørende Betænktheder ved, at der aabnes Afgang til at fremtvinge ogsaa de i dette Afsnit omhandlede Afstaaelser.

§ 30. Endringen i Begyndelsen af Paragrafen, der maa antages stemmende med, hvad der i Udkastet er tilfjort, er ifkun foretaget for at tydeliggjøre den Fremgangsmaade, som skal følges i det her omhandlede Tilfælde.

§ 31. Med Hensyn til, at det ifølge Bestemmelsen i § 31, 2det Stykke, der forsaavidt stemmer med Kommissionens Forslag, bliver en administrativ Myndighed, paa hvilken det til Sidst kommer til at bero, hvorvidt Expropriation af et Vandværk eller lignende Anlæg skal finde Sted, maa det erindres, at det er en Betingelse herfor, at Landvæsenskommissionen forinden har udtalt sig for Expropriationen, og Bestemmelsen tilfjort saaledes alene en yderligere Beskyttelse for Eierens Ret. Da den Ret, der er Tale om at gjøre Indgrib i, imidlertid er lige stor, hvad enten det er et mer eller mindre betydeligt Værk, man vil have nedlagt, er der neppe Anledning til i fornævnte Henseende at skjelne mellem de forskjellige offentlige Vandløb, saaledes at Afgjørelsen af Expropriationsspørgsmaalet, som af Kommissionen foreslaaet, forsaavidt angaar de mindre offentlige Vandløb i Sognekommunerne henlægges til Amts-

raadet og ellers til Indenrigsministeriet, og man har derfor i alle Tilfælde henlagt Afgjørelsen til Ministeriet.

Med Hensyn til den i Kommissionens Udkast § 40, 7de Stykke, foretagne Forandring henvises til nærværende Lovforslags § 88.

Den i Begyndelsen af § 41 foretagne Tilføjning tilfjort alene at tydeliggjøre, at der her, i Modsetning til det i § 47 omhandlede Tilfælde (jfr. Kommissionens Bemærkninger til denne Paragraf), handles om saadanne Tilfælde, hvor vedkommende Klager ønsker at faa tilveiebragt en almindelig Ordning af hele Vandløbet eller dog af en større Strækning af samme.

Saafernt Synsmændene ved den af dem i § 41 Anledning af en fremkommen Besværing over et privat Vandløbs Tilstand foretagne Undersøgelse komme til det Resultat, at der ikke er Grund til at træffe nogen Foranstaltning med Hensyn til Vandløbet, og at Besværingen altsaa har været ubesjort, bør de ved Forretningen foranledigede Omkostninger selvfølgelig afholdes af Klageren og ikke af Brugerne af de til Vandløbet støvende Jorder. Naaget dette maa antages ogsaa at være Meningen med Kommissionens Forslag, har man dog anset det for rigtigt ved en i § 45 Nr. 10 foretagen Tilføjning at tydeliggjøre, at der ogsaa vil kunne blive Spørgsmaal om at paalægge Klageren som saadan helt eller delvis at ubrede Sagens Omkostninger.

I Kommissionens Udkast savnes der en Bestemmelse om, hvorvidt den ved en Bandsynsforretning eller eventuelt ved Landvæsenskommissionens Kjendelse tilveiebragte Ordning af de et privat Vandløb vedrørende Forhold kan forandres ved en ny Bandsynsforretning. Der er derfor tilfjort § 49 en Bestemmelse, som i saa Henseende giver en lignende Afgang til Forandring, som der er foreslaaet med Hensyn til Forandring af Regulatorer for offentlige Vandløb.

Bestemmelsen i § 53, 1ste Stykke, hvorefter § en fuldstændig eller delvis Forlægning af en Sø, som ikke er sat under offentligt Tilsyn, kun kan finde Sted med alle Lødtagernes Samtykke, kan ikke egentlig siges at høre hjemme i en Lov om Bands Afledning og Afbenyttelse. Grunden til, at den af Kommissionen er medtagen, maa imidlertid søges deri, at det har været Meningen at ophæve hele den hidtil gjældende Vandløbslovgivning, derunder ogsaa Forordningen af 25de Juni 1790, fra hvis § 5, der er antaget at indeholde den almindelige Regel om Afgang til at udtøre Søer, i hvilke Flere ere Lødtagne, den heromhandlede Bestemmelse er hentet. Med Hensyn hertil har Ministeriet ei heller fundet nogen afgjørende Betænktheder ved at bibeholde den.

Den af Kommissionen i Udkastets § 57, 3die Stykke, foreslaaede Bestemmelse, hvorefter Landvæsenskommissionen undtagelsesvis, naar det maa anses utvivlsomt, at ogsaa andre Eiendomme end